

CASEY HILL

INFERNO

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Punisher

Uitgave

Curtis Brown, Londen

Copyright © Casey Hill, 2012

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ed van Eeden

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagbeeld

Roy Bishop/Arcangel Images

Foto auteur

© Casey Hill

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3889 8

ISBN 978 90 443 3890 4 (e-book)

D/2013/8899/98

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Sandra Coffey hapte wanhopig naar adem. De geur, een weeïge, verstikkende stank, overviel haar zo hevig dat ze er misselijk en duizelig van werd. In paniek schudde ze haar hoofd en probeerde de neiging om over te geven te onderdrukken, hoewel ze bedacht dat ze dat niet lang tegen zou kunnen houden.

Ineens hoorde ze het geknars van banden op het grind buiten en door het raam zag ze een wit busje met een bekend blauw opschrift op de zijkant aankomen en stoppen.

Eindelijk, hulp.

Godzijdank, godzijdank...

Sandra stond op, streek haar broek glad, vermande zich en liep snel naar de voordeur.

‘Goedemorgen, mevrouw Coffey,’ begroette Paddy Murphy, de plaatselijke loodgieter, haar vriendelijk. Hij had een rond, rood gezicht en lange, witte, pluizige bakkebaarden en zijn gezette lijf vulde iedere millimeter van zijn donkerblauwe overall maat XL. Met gefronst voorhoofd vroeg hij: ‘Het toilet is verstopt, zei u?’

‘Niet één, Paddy. Allemaal. De stank is onverdraaglijk.’

Nadenkend zei hij: ‘Dan is het misschien de beerput.’

De loodgieter zette zijn pet af waardoor zijn glimmende, kale hoofd werd onthuld, en krabde er nadenkend over. ‘Klinkt apart. Misschien is er een rat of zo in terechtgekomen. De enige manier om daarachter te komen is door eens goed te kijken.’

Paddy zette zijn gereedschapskist neer, draaide de dop van het inspectieluik los, deed een paar passen achteruit en draaide zijn hoofd weg. Hij wilde voorkomen dat de scherpe stank uit de tank rechtstreeks naar zijn neusgaten zou stromen. Hij rommelde wat in zijn gereedschapskist en vond een grote zaklantaarn. Hij tikte ermee tegen de palm van zijn hand, knipte hem aan, richtte hem op de tank en scheen ermee in de donkere diepte.

Het inspectieluik was smal – hoogstens zestig centimeter doorsnee – en liet niets van de put zelf zien. Hij scheen met de lantaarn rond, zo diep mogelijk om te zien of hij ergens een blokkade kon ontdekken. Maar het enige wat hij zag was de schuimlaag die boven op het gore grijsbruine oppervlak dreef. Instinctief hield hij zijn adem in. Wat was dit toch een smerig werk...

‘Ziet u al wat?’

Verschrikt sprong Paddy op.

Ongemerkt was mevrouw Coffey achter hem opgedoken. Ze had rubberlaarzen en een waterdichte jas aangetrokken.

Grommend vermande hij zich. De vrouw stond vlak bij hem, wat hij zeer onaangenaam vond.

‘Je kunt het nooit goed zien bij dit soort beerputten. Ik denk dat ik het putdeksel zal moeten lichten.’ Zuchtend draaide hij de dop weer op de leiding.

Waardeloos – wroeten in een berg stront was niet echt waar Paddy op zat te wachten op een vrijdagochtend, vlak voor zijn lunch. Zeker niet met een vrouw in zijn nek die iedere beweging nauwlettend in de gaten hield.

Hij pakte zijn gereedschapskist, stak traag het aflopende gazon over en slofte om een rij struiken heen, met mevrouw Coffey in zijn kielzog. Ineens stond hij zo abrupt stil, dat mevrouw Coffey bijna tegen hem aanliep.

‘Wat is er?’

Hij draaide zich om en keek haar vragend aan. ‘Hebt u onlangs nog iemand anders de beerput laten nakijken?’

‘Nee. Waarom vraagt u dat?’

‘Zo te zien is er nog niet zo lang geleden naar het putdek-

sel gegraven. Maar gezien de puinhoop hebben ze dat niet gevonden.’

Allebei keken ze naar de omgewoelde aarde, donker en zompig door de regen.

‘Misschien heeft Tony gezien dat er iets mis was en heeft hij geprobeerd het te verhelpen voordat hij wegging. Maar hij heeft niets tegen me gezegd...’

De loodgieter liep naar het metalen putdeksel. ‘Zeker weten dat hier iemand bezig is geweest.’

Hij knielde, haalde een kleine koevoet uit zijn gereedschapskist en wrikte die onder een kant van het deksel. Over zijn schouder keek hij even naar mevrouw Coffey. ‘U kunt beter wat naar achteren gaan – deze dingen stinken als de hel als ze open zijn.’

Gehoorzaam deed ze een paar passen achteruit en trok haar jas dichter om zich heen. Paddy wipte het deksel eraf en wendde zijn hoofd weer af om te voorkomen dat de gore lucht zijn neus zou bereiken.

Terwijl hij wachtte tot de stank wat was weggedreven, tastte hij naar de lantaarn, tot een afgrijselijke gil hem tegenhield. Hij schudde zijn hoofd. Net goed, moest ze maar niet zo vlak achter hem gaan staan – dit was geen plek voor een...

Maar Paddy realiseerde zich al snel dat mevrouw Coffey niet alleen gilte vanwege de stank.

Eén, twee, drie keer sneden haar ijzelijke krijzen door de koude, mistige lucht en toen pas sloeg ze haar hand voor haar mond en keek hem met grote, doodsbanige ogen aan.

Verdomme, wat had dat mens nou weer? Paddy keek haar verbijsterd aan voordat hij langzaam zijn hoofd in de richting van de put draaide om te zien waar ze zo van geschrokken was.

Van onder het wateroppervlak staarde een opgezwollen, verwrongen mannengezicht hem met uitpuilende ogen aan. De huid was paars verkleurd en in verregaande staat van ontbinding. Rioolwater golfde in en uit de openstaande mond, terwijl het hoofd op het rioolwater dobberde.

Verstijfd van schrik staarde de loodgieter ernaar. Hij kon zijn ogen er niet van afhouden. De bloeddoorlopen ogen van de dode man leken beschuldigend terug te kijken.

Achter hem stond de doodsbanige mevrouw Coffey zachtjes te jammeren.

Toen moest Paddy Murphy kokhalzen en viel hij achterover op het klamme gras.

‘Godallemachtig...’